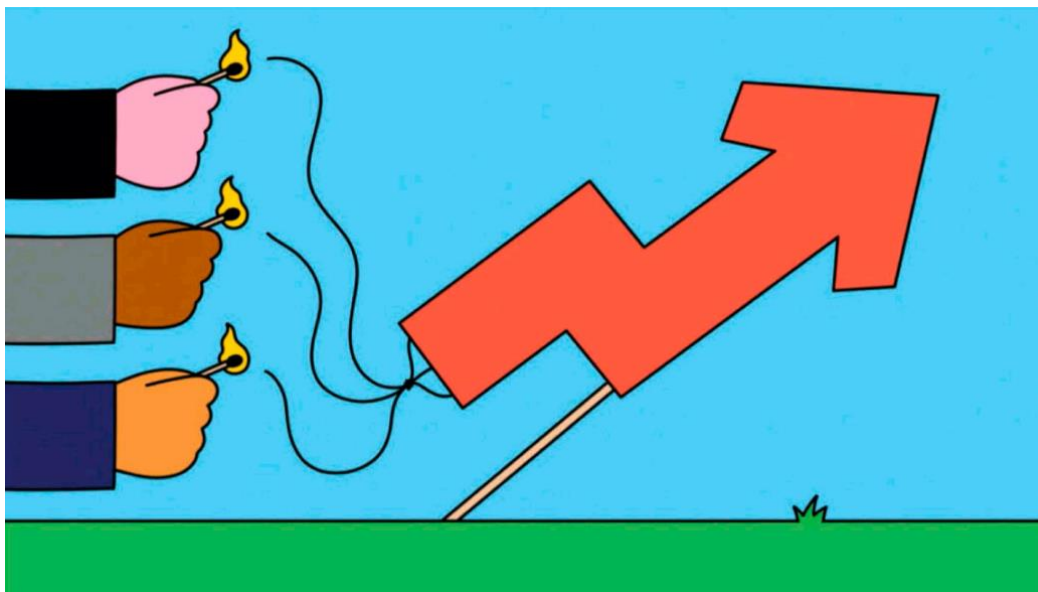

متن اصلی:

در سال ۲۰۵۰، با فرض پیشرفت موفقیت‌آمیز، کشورهایی در جهان به عنوان قدرت‌های اقتصادی جدید ظهور خواهند کرد. نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند، با هدف گذر از آستانه درآمد سرانه بانک جهانی تا سه سال پیش از سال ۲۰۵۰، طرح جسورانه‌ای را برای رشد اقتصادی کشورش معرفی کرده است. اندونزی نیز با در نظر گرفتن ترکیب جمعیتی پیرتر در نیمه قرن، تا همان زمان فرصتی دارد تا با کشورهای ثروتمند رقابت نماید. هدف اصلی محمد بن سلمان، ولیعهد عربستان سعودی، نیز تحول این کشور از یک اقتصاد نفتی به یک اقتصاد متنوع‌تر و بدون وابستگی به نفت است.

کشورهای کوچک‌تر مانند شیلی، اتیوپی و مالزی نیز طرح‌های خود را برای پیشبرد اهداف توسعه دارند. این طرح‌ها گرچه متنوع هستند، اما همگی دارای یک ویژگی مشترک هستند و آن ویژگی، جسارت و آرمان‌گرایی بی‌پایان آنها در تحقق اهداف اقتصادی بلندمدت است.

برای مثال، هند با هدف رشد سالانه ۸٪ درآمد ناخالص داخلی، از میانگین سه دهه گذشته که برابر با ۱/۵ درصد بیشتر است، اقدام به اصلاحات اقتصادی معتبر کرده است. اندونزی نیز با هدف رشد ۷٪ در سال، که افزایشی نسبت به میانگین ۴/۶٪ دهه‌های گذشته دارد، به دنبال راهکارهای مناسب برای دستیابی به این هدف است. همچنین، عربستان سعودی با افزایش رشد اقتصادی غیرنفتی به ۹٪ در سال (نسبت به میانگین ۲/۸٪ دهه‌های گذشته)، در پی تحولات عظیمی در ساختار اقتصادی خود می‌باشد.

گرچه سال ۲۰۲۳ برای این کشورها سال خوبی بوده است، اما چالش‌هایی نظیر حفظ این سرعت رشد برای مدت زمان طولانی‌تر و ایجاد زیرساخت‌ها و اصلاحات لازم برای این تحولات اقتصادی پیش روی آنها قرار دارد. به نظر می‌رسد که این کشورها در تعقیب رویکردهایی جسور و نوآورانه هستند تا به دنبال رشد و توسعه بهتری باشند.